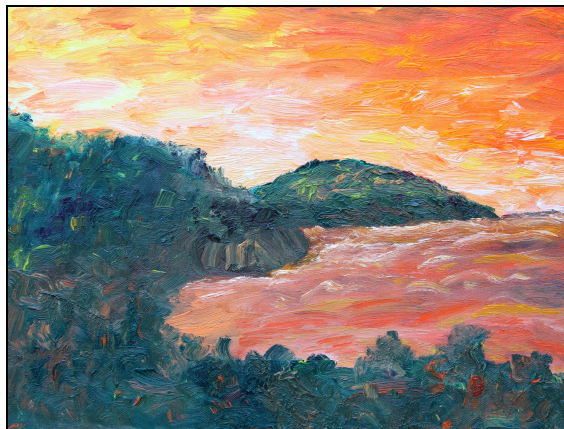

u odabiru i kombiniranju boja potvrđuju Andrejinu živu, autentičnu slikarsku osobnost koja iz dana u dan, iz tjedna u tjedan nadograđuje svoje tehničko znanje, a da pri tom ne sputava slobodan let svoje stvaralačke mašte, svoju otvorenost prema svijetu i ljudima, svoju neposrednost i toplinu u komunikaciji, kroz koju se raskriva veličina i dubina njezine senzibilne duše. Jer svaki susret s Andrejom oplemenjuje i obogaćuje, a njezino stvaralaštvo učvršćuje vjeru u smisao života koji je ljepota uzajamnog primanja i davanja.

(Vida Pust Škrkulja, povjesničarka umjetnosti)

Ošjak u sutonu , 2013.

Andrea Belić rođena je 1980. godine u Zagrebu. Kao osoba s cerebralnom

paralizom osnovnu školu pohađa u Ivanić-Gradu, te u Zagrebu, u *Centru za odgoj i obrazovanje "Goljak"*. Od svoje jedanaeste godine počinje se baviti slikanjem.

U *Centru za odgoj i obrazovanje Dubrava* u Zagrebu završava srednjoškolsko obrazovanje i postaje računalna grafičarka.

U njenom umjetničkom stvaralaštvu pedagoški i stručno prate je i podupiru Danica Ožetski, Vida Obratov, Vida Pust Škrkulja i Ivana Ožetski.

Do sada je izlagala na deset samostalnih te dvadesetak skupnih izložaba u Hrvatskoj i inozemstvu. Sudjelovala je i u brojnim humanitarnim likovnim kolonijama.

Živi i stvara u Ivanić-Gradu.

Kontakt:

Franje Jurinca 74, 10310 Ivanić-Grad

0915498993

belic.andrea@gmail.com

www.facebook.com/andrea.belic

Izdavač: *Zaklada Čujem, vjerujem, vidim*

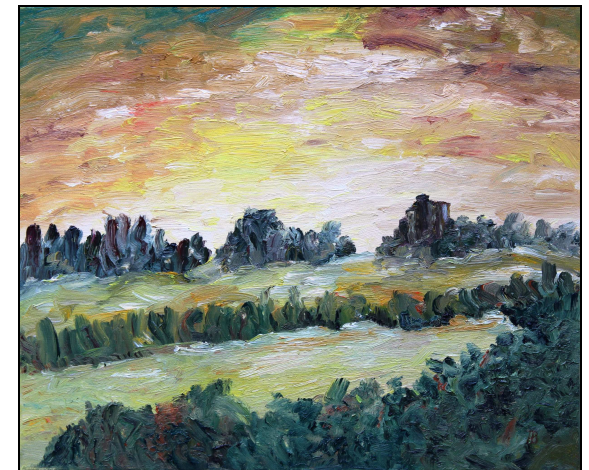
Zagreb, 2013., Naklada: 100 primjeraka

www.zakladacvv.hr

Andrea Belić

GOVOREĆI BOJAMA

izložba pejzaža i veduta

izložbeni prostor

Zaklade Čujem, vjerujem, vidim

Zagreb, lipanj 2013.

Još u djetinjstvu sam se zaljubila u izlaske sunca, sutone - gdje bih god bila, jer nebo svaki puta drugačije daruje bogatstvo spektra svojih čarobnih boja. Posebno volim sutone s pogledom na toliko puta opjevani otočić Ošjak koji, obasjan suncem, svaki puta izgleda drugačije, a isti je. Zanimljivo, zar ne? Ah, bogatstvo tih boja... /iz Andrejinih zabilješki/.

Na zagrebačkoj izložbi početkom ljeta 2013., **Andrea Belić** se predstavlja užim izborom iz svojih novijih krajolika među kojima prevladavaju slike polja, neba iznad ravnica, pogleda na more i rijeke u posebnom ugođaju dana ili godišnjeg doba. Slikama je dodala i nekolicinu veduta Ivanić-Grada, gradića u kojem živi i stvara. Zelenilo gradskog perivoja i obala Lonje, a i brojni spomenici arhitektonske baštine grada česta su inspiracija Andrejinih slika pa se tako i ona, možda početkom i neplanirano, svrstala među kroniste razvoja grada, njegove prošlosti i sadašnjosti.

Šetajući svojim Ivanić-Gradom, uvijek volim osvrnuti se pogledom na crkvu Sv. Petra koja je smještena u parku, što stvara poseban ugođaj u svakom godišnjem dobu. Parkom volim proći, jer svojim stoljetnim drvećem i ukrasnim grmovima poklanja čari ljepote gradu. Kad prolazim uz crkvu vodi me misao: sa crkvom se rađa i umire život. U blizini

crkve s desne strane nalazi se nekadašnja škola, vrlo prostrana za tadašnje vrijeme. Između drveća i ukrasnog grmlja u parku nazire se krov i deset prozora, gdje danas djeluje «Obiteljski radio Ivanić», dok je u jednom dijelu smještena glazbena škola «Milka Trnina». S lijeve strane crkve ponosno stoji gradska Vijećnica koja je nedavno dobila novo ruho i grad obogatila još jednom lijepom vizurom.

Rado odem na most preko rijeke Lonje, odavde mi se pruža lijep pogled na krovove moga grada, crkveni zvonik i divlje kestene čije su krošnje izričito lijepe u proljeće, kad su načičkane bijeloružičastim sitnim cvjetićima.... /iz Andrejinih zabilješki/.

Likovno stvaralaštvo Andreje Belić doista je, prije svega ostalog, obilježeno snažnim, rječitim, sjetnim ili zanosnim govorom boja. Mlada slikarica iz Ivanić-Grada koristi svoju izrazito suptilnu sposobnost uočavanja i doživljavanja boja kao važnog elementa vizualne percepcije u izgradnji, tematski i formalno uglavnom realističnih likovnih kompozicija. No, promišljenim praćenjem potke vizualne informacije u sjećanju te postupnim preoblikovanjem te informacije u koloristički doživljaj, boja se pretvara u nositelja raspoloženja, a realistični pristup likovnoj temi često poprima značajke subjektivno profiliranih doživljaja u izražajnim, brzo građenim

likovnim strukturama na tragu postimpresionističkih i simbolističkih zasada nekog budućeg ekspresionizma. Boja time postaje jedno od osnovnih sredstava komunikacije i tako Andrea, „govoreći bojama“ na svojim slikama, rječito prijenosi trenutke osobnih doživljaja i dojmova s brojnih putovanja i šetnji kroz poznata i manje poznata mjesta, draga njenom srcu, prijateljima i posjetiteljima likovnih izložbi, svladavajući time, na gotovo čudesan način, ograničenja u verbalnoj komunikaciji koja joj je nametnula cerebralna paraliza... Snažan doživljaj ljepote prirode kao da ulazi u čvrstoću fature, u energijom nabijene valeure, u nadmoć ideje i vizije i snage duha koji strogim nadzorom pokreta svladava fizičke prepreke da bi si dao oduška u vrištanju i kliktanju vatrometa divljih, oslobođenih boja ili potražio odmor u blagosti plavetnila ili vitalnom zelenilu plodnih polja, šuma i livada.

Skradinski Buk me očarao svojom ljepotom, bukom, žuborom, šumom i tihim groljenjem provlačeći se kroz drveće. Kapljice vode nižu po lišću bisere.... /iz Andrejinih zabilješki/.

Izrazit smisao za uočavanje detalja s jedne, te za postizanje kolorističke ujednačenosti s druge strane, sve veća vještina i sloboda u vladanju kompozicijom te iznad svega, suverenost